

Interjú Pecz Lajossal, a VASAS-MVM fiú serdülő-csapatának edzőjével

2010. január 27.

Ahogy ígértük, a VASAS-MVM serdülőinek bemutatása után következzen maga az interjú a csapat edzőjével.

A helyszín: Császár-Komjádi uszoda, konditerem, körülöttünk a fiatalok erősítenek, én egy lócán, mellettem pedig két helyre is tökéletesen figyelő Lajos.

Kérdés: Hosszú ideje foglalkozol az utánpótlással. Mi az, amiért szívesen dolgozol a fiatalokkal, és amiért meg is éri a beléjük fektetett idő?

Válasz: Azt nem tudom, hogy a beléjük fektetett idő megéri-e (*nevetés a fiúk felől*), de szeretem csinálni. Az idő dönti el, hogy megéri-e, de nem elsősorban edzőnek tartom magam, hanem nevelőnek is. Én nemcsak a vízilabda szakmát tartom fontosnak, hanem szeretném őket emberré segíteni, a tanulás nálunk nagyon fontos szempont, és az életre való nevelés is. Nagy öröm számomra, ha hallok korábbi játékosaimról, hogy jó állásuk lett, főiskolát, egyetemet végeztek, de már kaptam számtalan sms-t, telefonhívást egykori játékosaimtól, akik egy-egy nagyobb eredmény után megköszönik, hogy volt értelme a közös munkának...

K: Tehát nem csak, mint sportoló, hanem mint ember is jó legyen?

V: Igen, a volt tanítványaim 90%-a a felsőoktatásra jár, és ez nagyon fontos. Az uszodai tradíció egy körforgás, lekerülsz az uszodába, onnan kinősz, tanulsz közben, utána családot alapítasz. Majd a saját gyermekeidet is leviszed az uszodába, majd az is tanul, majd annak is lesz családja. Tehát ez a fontos és lényeges. A vízilabda Magyarországnak egy olyan állatorvosi lova, amit mindenhol követni kéne. Itt azért vagány gyerekek vannak, és tényleg kemények, de jól is tanulnak, országos matekversenyen induló játékosunk is van. Persze olyan is akad, akinek nehezebben megy a tanulás, ezen próbálunk változtatni, ha tudunk, segítünk...

K: Én ezt a fociban láttam hasonlóan, én ugyanis abból a sportágból érkeztem...

V: Na most arról nincs túl jó véleményem.

K: Hát, nekem sem... mindig...

V: Tehát azért tud a vízilabda nagyon komolyan világszinten maradni, mert a tradícióra támaszkodik, nyilván attól lesz jó valaki, hogy sokat tanul, hogy sok mindent tapasztal az élete során, amit az edzőitől hallott, tanult azt adja tovább.

K: Gondolom, vannak hátrányai...

V: Hátrányai elsősorban, hogy a mai világban az oktatás olyan szinten aggályosnak tartja a sportot, hogy már szinte tiltja. A sporttagozatos iskolákról is tudnék példákat mondani, de nem szeretnék ebbe mélyebben belemenni, csak annyit, hogy olimpiai bajnokról elnevezett, sportiskolai tanintézményben sem nézik jó szemmel a sportolást, legfőképp a vízi sportot űzők a hátrányos helyzetűek. A gyerekeknek ma már nagyon nehéz ellavírozni az iskola és az uszoda között, vagy az uszoda és a tanulás között, mert olyan követelmények vannak az iskolában, ami már nem igazán teszi lehetővé, hogy egy ember teljes mellszélességgel tanuljon is meg sportoljon is.

K: Mennyi időre van szükség, mennyi idő kell egy utánpótlás korú vízilabdásnak, hogy a lehető legjobb teljesítményt tudja nyújtani?

V: Hát legalább napi három órát az uszodába kéne tartózkodni. Az enyéim meg is teszik, de ilyen "hülye" gyerekek nem sokan vannak, akik ezt vállalják. Azért minden áldott este lejönni ide hat órára és tízre hazaérni, azért az kemény, azért az nagyon kemény. Az iskola ezt úgy intézi el, hogy ha a tanulás rovására megy, akkor a gyerek hagyja abba és ő meg sem próbál segíteni a nekik. És

ez óriási nagy probléma. Egy játékos fizikuma és a szelleme összefügg, ahogy sarkosan szoktam fogalmazni, azok a gyerekek, akik pizza háttal és tyúkmellel rendelkeznek azok nem biztos, hogy alkalmasak a komoly szellemi teljesítményre sem.

K: Milyen a férfi vízilabda utánpótlása? Hol tartunk, mik a hiányosságaink, és miben vagyunk erősek az ellenfeleinkhez képest?

V: Az ellenfeleinkhez képest jobbak vagyunk és mindig is jobbak voltunk. De Magyarországon a 90 % ezt nem így látja. Én óriási problémának tartom, hogy Magyarországon rendszeresen divat az ellenfelekhez hasonlítani magunkat és tőlük ellesni dolgokat. Nem, nem szabad. A magyar tradíciókra és a magyar vízilabda hagyományokra kell alapozni, és nem azt kell nézni, hogy egy szerb vagy egy horvát mit csinál jól, meg mit csinál rosszul. Nem. Van a magyaroknak egy száz éves vízilabda-hagyománya azokkal kell foglalkozni, úgy kell nevelni a gyerekeket, és abból kijönnek a Kásás Tamások meg a hozzá hasonlók. Ez a véleményem, mivel szervezett szinten is nagyon sokszor abba a hibába esünk, hogy azt nézzük, hogy mit csinál egy olasz vagy szerb vagy akárki. Ezt így nem lehet.

K: Mekkora a hajlandóság a mai fiatalságban, hogy vízilabdázó legyen? Felveheti a sport a versenyt a visszatartó erővel (számítógép?)

V: Ma nagyon nagy a mindenféle elhúzó erő az uszodától, a sporttól, de ehhez kellene az olyan szintű emberek, mint mondjuk a Faragó Tamás vagy a Pecz Lajos (*barsány nevetés a konditeremben – edzés közben*) vagy ilyenek, akik ide tudják csábítani és meg tudják velük szerettetni. Én tíz évvel ezelőtt tartottam előkészítő kis gyerekeknek és azt mondtam a szülőknek, hogy most nagyon kibabrálok veletek. Ők hülyén néztek rám, hogy most miért is? Mondtam, mert úgy megszerettetem a gyerekekkel az uszodát, hogy mostantól kezdve nem fog még nyaralni sem elmenni veletek, majd hívtak a szülők, hogy mondjam meg a gyereknek, hogy elengedem nyaralni, mert különben nem hajlandó eljönni. És ha ezt elértük, hogy szeretnek itt lenni az már óriási dolog.

K: Hogyan működik a toborzás? Mekkora segítséget kapnak a nevelőegyesületek a szövetségtől?

V: Kapnak a nevelőegyesületek a szövetségtől támogatást, de elsősorban ma már mindenki a saját klubjának az ügyességén és a hírnevén múlik.

K: Hogy érzed, milyen a 93-as korosztály?

V: A 93-as korosztályban sok ügyes gyerek van, semmivel sem gyengébb, semmivel sem rosszabb, ugyanolyan tehetséges, mint az összes többi magyar korosztály, de ez egy tényleg szerencsés korosztály. Mindig a páratlan évek jutnak világversenyre. Két éve nyertünk a 91-es 92-es korosztállyal ifjúsági Európa bajnokságot, de oda is csak két 92-es fért be. A páros születésűek azonban mindig pórul járnak, mert az Európai vízilabda szövetség így határozta meg a korosztályokat, tehát azért nincs évente világverseny, mert ahol meghatározzák ezeket, ott a svájci, a norvég, a finn, és a kongói leszavazza, azokat a kezdeményezéseket amiket a magyarok javasolnak. Hiába szeretnénk, hogy minden évben minden korosztálynak legyen világversenye, egy svájcinak hol van minden évre megfelelő játékos, ezért azt mondják, hogy elég csak minden második évben.

K: Itt a Vasasnál kik a legtehetségesebbek?

V: A 93-as 94-es korosztályban van hat-hét válogatott, (Bendes Viktor, Manhercz Ádám, Francics Dániel, Somlai Tamás, Kapronczai Mór, Fejős Róbert, Salamon Attila) és van még egy pár játékos, akiből lehet nagy játékos, tehát nálunk tényleg sok a tehetség. Vasas ifi korosztályban is van öt Európa bajnok, ezen kívül is van egy-kettő nagyon ügyes, tehetséges.

K: A VASAS a PIROS-csoport első helyén áll, és száz százalékos eredménnyel nyerte az alapszakaszt. Mit vársz a folytatástól? Meglehet az aranyérem?

(halk, de határozott "naná!" a srácoktól)

V: Nagyon bízunk benne, hogy meglesz az aranyérem, de nem elsősorban aranyéremben gondolkodunk, hanem azon, hogy Magyarországon legyen vízilabda öt év múlva is, és ezeket a gyerekeket ne céltalanul neveljük, legyenek olyan klubok, akik a tehetségeket felkarolják, mert ma már ha megnézed a klubok nemigen számítanak a nevelésre, hanem célirányosan vásárolnak egy külföldi játékost. Ennyi az egész, és akkor úgy érzem, hogy céltalanul dolgozom, a Dunára hordok vizet.

K: Kik lesznek a legnagyobb ellenfelek? Mit vársz a „felsőház” küzdelmeitől?

V: A KSI, Újpest... ez a kettő.

K. Milyen a VASAS helyzete – a sport elvárásaihoz viszonyítva, valamint a többi klubhoz képest?

V: A Vasasban fiatalos gárda van, Markovics Laci vezetésével, és úgy veszem észre az elmúlt években, hogy agilisak és racionálisak, mindig próbálkoznak, mindig fejlesztenek, és mindig számítanak ránk, remélem, hogy mi az utánpótlásban is, és felnőttben is a Vasas zászlóshajója vagyunk, és ez jó érzés.

K: Hogy érzed belülről, milyen a sportág helyzete? Kívülről nézve, habár sikersportág, mégis jóval kevesebb lehetőséget és anyagi segítséget kap, mint mondjuk a futball.

V: A sportág helyzetét katasztrofálisnak látom, meggyőződésem, hogy a 2020-as 2024-es olimpián nem lesz vízilabda, hacsak a lányok nem fognak meztelenül játszani. Tehát szabályt kell módosítani és eladhatóbbá kell tenni a médiának, mert sajnos rendkívül kevesen járnak mérkőzésekre.

Sajnos a gyerekek sem tudnak kimenni, vagy akár a médiában megtekinteni egy meccset, mert olyankor vannak az ifi vagy a serdülő mérkőzések is, amikor a nagycsapatok játszanak, vagy pedig az összes meccs egy időben van, hogy véletlenül se lehessen két meccset megnézni egymás után.

Ez azért nagyon rossz, mert én úgy nőttem fel, hogy gyerekkoromban kimentem a Margitszigetre, és háromkor, négykor, ötkor volt három meccs egymás után, és a világ legjobb játékosait ott láttam a medencében, és tőlük tudtam tanulni. Ők itt nem vagy alig találkoznak a felnőtt Vasas játékosokkal, például legutóbb is Szentendrén volt meccs. Most már sajnos a gyerekek nem olyanok, mint a mi időnkben, hogy a gyerekek BMV-vel lejöttek (busz, metró, villamos), hanem a szülőknek kell elhozni őket, és már egyre kevesebb szülő vállalja be.

Köszönjük az interjút!

(Csák Viktor, Illés Krisztián)